CUTEZĂTORII

2

REVISTĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

JOI,
11 IANUARIE
1968
ANUL II

ÎN BIBLIOTECĂ

Foto: Gr. PREPELIȚĂ

OGLINDA SĂPTĂMÎNII

Săptămîna trecută, tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Comitetului Central al Partidului Comunist Român, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, împreună cu tovarășii Ion Gheorghe Maurer, membru al Comitetului Executiv, al Prezidiului Permanent al C.C. al P.C.R., președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România, și Paul Niculescu-Mizil, membru al Comitetului Executiv, al Prezidiului Permanent, secretar al C.C. al P.C.R., au făcut o vizită de prietenie în Iugoslavia, la invitația tovarășului Iosip Broz Tito, președintele R.S.F. Iugoslavia.

SEMNE BUNE ANUL ARE!

O nouă șarjă de oțel, un nou mesaj de lumină industriei noastre socialiste din partea oțelarilor de la Hunedoara.

Data mesajului: 1 ianuarie 1968. De fapt, ar putea fi luată în considerație o altă zi, de pe la mijlocul lunii decembrie, anul trecut.

Da, nu e nici o încurcătură de date. Oțelarii hunedoreni plămădeau încă de pe atunci prima șarjă din 1968.

Așa că să nu vă mire un lucru: calendarul siderurgiștilor de la Hunedoara arată acum... sfîrșit de ianuarie!

1 000 000

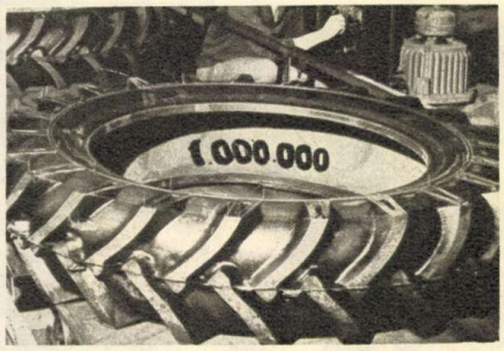

Anvelopele, încălțămintea tractoarelor ce brăzdează ogoarele țării, pregătind bogăția recoltelor, încălțămintea durabilă a autocamioanelor, troleibuzelor sau autobuzelor.

Nu de mult, (pe la sfîrșitul lunii decembrie) de la cunoscuta uzină bucureșteană **Danubiana** a ieșit anvelopa cu numărul 1 000 000.

Dar și 1968 se arată rodnic la Danubiana — aci se fac, zilnic, anvelope pentru aproape șase sute autovehicule!

□□□□□□□□□□□□□□□□□

IMPRESII

Din nou la școală

A început trimestrul doi...

Copiii se duc la ore, cu servietele și ghiozdanele doldora de cărți. Ei sînt doar cîțiva dintre școlarii care au primit (și au primit toți) anul trecut, gratuit, 28 000 000 manuale școlare.

Acum, o noutate din acest an. Pe școlari îi așteaptă numeroase școli noi, însumînd circa 1 100 săli de clasă, înzestrate cu mobilier confortabil, săli de sport sau pentru prezentarea de spectacole artistice.

Patria noastră dragă, pămîntul străbun aureolat de culmile semețe ale Carpaților cunosc numeroși oaspeți de peste hotare — simpli turiști sau personalități de seamă.

La rubrica pe care o inaugurăm acum o să găsiți spicuiri din mărturiile unor oaspeți despre România. Iată cîteva:

Jens Otto Krag, prim-ministru al Danemarcei: «*Minunatele peisaje ale Carpaților, pe care le-am traversat, cîmpiile mănoase ale Munteniei și largul litoral însorit al Mării Negre ne-au creat o impresie puternică despre natura foarte variată a țării dumneavoastră. Valoarea artistică a muzeelor dumneavoastră și activitatea culturală sînt pentru noi o mărturie a grijii pe care o aveți pentru dezvoltarea mai departe a culturii ca o contribuție la menținerea identității dumneavoastră naționale. Dar mai presus de orice, noi am constatat, în urma numeroaselor vizite, dezvoltarea impresionantă a economiei țării dumneavoastre*».

Torsten Nilsson, ministrul Afacerilor Externe al Suediei: «*Am vizitat Capitala dumneavoastră și am putut vedea că aici construiți cartiere noi și reconstruiți cu deosebită insistență. Am remarcat activitatea multilaterală și spiritul dinamic care caracterizează acțiunile dumneavoastră, societatea dumneavoastră*».

Patrick Blackett, fizician englez, laureat al Premiului Nobel: «*Sînt încîntat de posibilitatea care mi-a fost oferită de a vizita România, de a cunoaște vasta activitate de cercetare științifică a specialiștilor ei. Am fost entuziasmat de prietenia și ospitalitatea poporului român. Sînt convins că vizita mea va fi continuată de multe altele. Însăși prezența mea aici relevă interesul oamenilor de știință englezi pentru lucrările colegilor de specialitate români*».

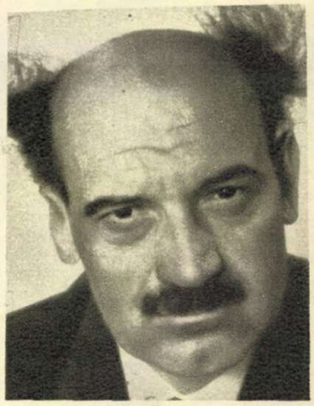

NIȘTE CUVINTE PENTRU «CUTEZĂTORII»

În fiecare om există — chiar dacă nemărturisit — un gînd de a realiza ceva deosebit în lume, un vis, un fel de plan de perspectivă. Și fiecare an aduce înfăptuirea măcar a unei părți din acest plan.

În programul meu de muncă se vor afla — fără doar și poate — în anul care urmează, și însemnări lirice pentru acei cutezători în rîndurile cărora, la timpul meu, m-am înscris și în care am rămas.

Salut, iubind, Cutezătorii,
destram, cu ei, abisul, norii...

În veac de soare și avînturi
îi duc în steaguri și în gînduri.

Ion Bănuță

UN NOU MARE CONCURS ● UN NOU MARE CONCURS ● UN NOU MARE CONCURS

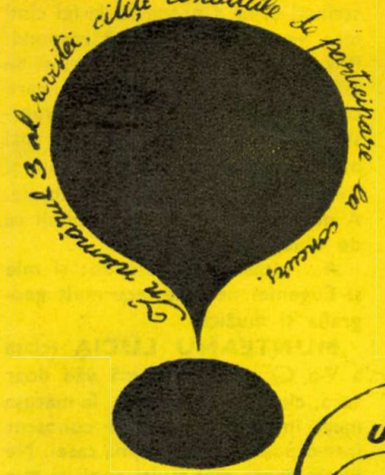

ÎN NUMĂRUL VIITOR AL REVISTEI NOASTRE:

competiția MIINILOR ÎNDEMÎNATICE: MINI TEHNICUS

UN MARE CONCURS DE CONSTRUCȚII
Mertă în cercurile tehnice din școli;

VOM AVEA O COMISIE PENTRU BREVETAREA ÎNVENȚIILOR REALIZATE DE PIONIERI ? DA !

S-a încheiat prima etapă a concursului „COMOREILE PATRIEI"

● Peste 9 000 de participanți.
586 răspunsuri au intrat în tragerea la sorți.
● Emoțiile tragerii la sorți.
● 23 de câștigători din toate colțurile țării.
● Cititorii revistei se pregătesc pentru cea de a II-a etapă.

Joi 28 decembrie 1967, în sala de teatru a Palatului pionierilor din București, a avut loc tragerea la sorți a câștigătorilor primei etape a concursului «Comorile patriei».

De la bun început, pionierii și școlarii invitați au avut o plăcută surpriză. Pe fiecare scaun se afla cîte un exemplar din numărul 14 al revistei noastre, număr festiv închinat celei de a XX-a aniversări a Republicii Socialiste România.

La masa juriului au luat loc poeți, scriitori și ziariști cunoscuți de cititori prin lucrările lor.

După salutul adus de redacție, a urmat momentul emoționant al tragerii la sorți. Alegerea celor care aveau să extragă buletinele de concurs din sacul sigilat s-a făcut prin aruncarea unei mingi în sală. Spre marea bucurie a asistenței primul buletin câștigător a fost cel al unui bucureștean: Pop Florin din clasa a VII-a D a Școlii generale nr. 74, raionul Tudor Vladimirescu. Astfel Pop, împreună cu Vuta Teodor din Ogra, Luduș, regiunea Mureș Autonomă-Maghiară, cel de al doilea câștigător al premiului I, vor pleca într-o tabără pionierească internațională, peste hotare.

Rînd pe rînd, au fost scoase cele 23 de buletine câștigătoare.

După tragerea la sorți a urmat un frumos spectacol cu baletul «Spărgătorul de nuci» pregătit de ansamblul de balet al Palatului pionierilor din București.

CONCURENȚII DESPRE CONCURS

O dată cu cele peste 9 000 de fișe trimise de participanți la prima etapă a concursului, mulți dintre ei au ținut să-și exprime părerea și gîndurile în legătură cu concursul. Spicuim:

«Acest concurs este el însuși o comoară întrucît mi-a dat prilejul să-mi îmbogățesc cunoștințele cu privire la vestigiile și realizările de azi ale patriei noastre socialiste. A fost o adevărată plăcere să particip la acest concurs deosebit de interesant și instructiv».

Dragomir N. Mihai
Șc. gen. nr. 13. Craiova

«Doresc să nu fi greșit. Dar dacă fișa mea va fi anulată consider că timpul nu a fost pierdut pentru că am învățat multe lucruri. Aștept cu nerăbdare viitoarea etapă a concursului».

Mateescu Dragoș
Șc. gen. nr. 168, București

«Nu știu dacă toate răspunsurile mele sînt bune sau nu. Chiar dacă am greșit, totuși nu-mi pierd speranța pentru că sînt hotărît să particip și la etapa viitoare».

Grigore C. Emil
comuna Merii, Satul Nuci
raionul Urziceni

Tuturor celor care ne-au scris precum și în general tuturor cititorilor noștri, le adresăm îndemnul:

PREGĂTIȚI-VĂ!

ÎN PRIMELE NUMERE ALE REVISTEI NOASTRE DIN LUNA FEBRUARIE 1968 ÎNCEPE CEA DE A II-A ETAPĂ A CONCURSULUI „COMORILE PATRIEI".

Un moment emoționant: tragerea la sorți.

LISTA COMPLETĂ A CÎȘTIGĂTORILOR ETAPEI I

Premiul I (cîte un loc la o tabără pionierească internațională, peste hotare): Pop FLORIN — Șc. gen. nr. 74 — București — Raion T. Vladimirescu — cl. a VII-a D; VUTA TEODOR — Șc. gen. Ogra — Luduș — Reg. Mureș Autonomă-Maghiară — cl. a V-a A.

Premiul II (cîte o bicicletă) AVĂDANEI CRISTIAN, Șc. gen. nr. 13 — Galați — cl. a V-a; BOIER MARIANA — Șc. gen. Bonț — Gheria — reg. Cluj — cl. a VI-a.

Premiul III (aparate foto, mingi de fotbal și volei, echipament sportiv) TOMA NICOLAE — Șc. gen. nr. 14 — Oradea — cl. a VIII-a A; WOCH HELMUT — Șc. gen. nr. 8 — Timișoara — cl. a V-a; LUCA GEORGETA — Liceul «Al. Papiu Ilarian» — Tg. Mureș — cl. a VIII-a C; BOB MIHAELA — Șc. gen. nr. 8 — Roman — cl. a VII-a A.

Mențiuni (cărți, stilouri, abonamente la revistă) MARCU CONSTANTIN — Șc. gen. nr. 4 — Petroșeni — cl. a VII-a A; ROIBAN NATALIA IRINA — Șc. gen. nr. 40 — București — raionul 1 Mai — cl. a VII-a C; IONESCU E. NICOLAE — Șc. gen. nr. 12 — Craiova — cl. a VII-a D; ȘERBĂNOIU DUMITRU — Șc. gen. nr. 5 — Reșița — cl. a V-a B; BĂRBUCEANU OCTAVIAN — Șc. gen. nr. 78 — București — raion 23 August — cl. a VII-a; SILEA ADRIAN — Șc. gen. — Orașul Victoria — cl. a VI-a E; ILIEȘ SORIN — Șc. gen. nr. 25 — Oradea — cl. a VI-a B; TZVETANOVICI CARMEN — Șc. gen. nr. 132 — București — raion Lenin — cl. a V-a A; DUMITRU ADRIAN — Șc. gen. nr. 7 — Brașov — cl. a V-a F; IORGA MARIAN — Șc. gen. nr. 103 — București — raion N. Bălcescu; GHIDUC GABRIELA — Liceul Al. Ion Cuza — Fălticeni — cl. a VI-a B; NICOLAU ALEXANDRU — Șc. gen. nr. 3 — Pitești — cl. a VII-a A; CĂLIMAN MARIUS — Liceul nr. 5 — Iași — cl. a VII-a A; BALAȘ NICOLAE — Șc. gen. nr. 5 — Mediaș — cl. a VIII-a A; VÎRTEJ I. MARIETA — Șc. gen. — comuna Boldu — raionul Rîmnicu Sărat — reg. Ploiești.

PREMIILE VOR FI ÎNMÎNATE ÎN CADRUL ȘCOLII DE CĂTRE DELEGAȚI AI REDACȚIEI NOASTRE, SAU PRIN COLET POȘTAL, ÎN CURSUL LUNII IANUARIE 1968.

PRIETENIA așa cum O VĂD eu

Acum cîtva timp mi-a căzut în mîini, din întîmplare, un caiet în care erau trecute aproape o sută de proverbe, toate, de la primul la ultimul, avînd o aceeași temă: «Prietenia». Țin minte cîteva din nestematele consemnate în paginile acelui caiet. Iată-le: «*Prietenul la nevoie se cunoaște*», «*Cu prieteni răi, rău te faci, cu cei de omenie mînci colaci*», «*Cuvîntul mîngîios la întristare e ca leacul doctorului la zăcare*», «*Ferește-mă, doamne, de prieteni, că de dușmani mă feresc singur*», «*Cămașa e mai aproape de piele decît haina*» etc.

Și mai țin minte încă ceva: proverbele erau caligrafiate frumos, în fruntea fiecărei pagini, ca titlurile unor scurte povestiri ce urmau însă să fie scrise. Intrigat de acest fapt l-am întrebat pe posesorul caietului (un foarte tînăr amic), de ce a procedat așa. Mi-a răspuns fără prea multe ezitări că sub proverbul respectiv intenționează să așeze cîte o povestioară reală culeasă din viața lui și a prietenilor lui, potrivită proverbului în cauză.

Deoarece consider mai mult decît interesantă o asemenea trudă, îmi permit să-i vin în ajutor temerarului meu amic cu cîteva întîmplări pe care mi le-au relatat prietenii mei de la Școala generală nr. 27 din Constanța. Poate că ele sînt ceea ce îi trebuie. În cazul acesta îl rog să le consemneze în caietul său, acolo unde ele își cer dreptul.

BREBAN TIBERIU (clasa a VI-a C): Brad Gheorghe e cel mai bun prieten al meu deși el e în clasa a VIII-a. Prietenia dintre noi e veche: durează din ziua cînd ne-am trezit amîndoi în aceeași curte. Faptul că locuim împreună nu ar fi un motiv care să ne atragă neapărat unul spre altul! Motivul e altul: Brad are multă voință, dar din păcate numai într-o singură direcție: îl pasionează sportul. La campionatele de juniori de anul trecut a obținut locul III pe țară la maraton și asta după ce multă vreme a zăcut cu un picior în ghips. Și mie îmi place marșul. Am făcut antrenamente împreună la un club sportiv din Constanța. Antrenorul însă mi-a dat de înțeles că sînt bondoc și nu am ce căuta în lotul lui. M-am făcut foc: mi-am strîns bagajele și am plecat. Ca să mă consoleze, Brad mi-a demonstrat că antrenorul are vederi... înguste! Mă mințea ca să mă simt eu bine! Pricepeam din tonul cu care-mi vorbea că era în stare să-mi împrumute propriile lui picioare numai să nu mă mai vadă trist! Din ziua aceea facem antrenamente împreună în... secret! Brad susține că am făcut progrese uluitoare și că într-o zi o să ne întoarcem amîndoi victorioși pe stadion.

Despre toate acestea am scris o povestire. Brad zice că e grozavă. Dar cum poate el să-și dea seama că e grozavă atîta vreme cît are... 4 (cu indulgență) la gramatică?! Am să i-o spun într-o nouă povestire, pe șleau. Sper că n-o să se supere. Și dacă o să se supere o să fac în așa fel încît să redevenim ceea ce sîntem și azi: buni prieteni!

NICOLAESCU VASILICA (clasa a VI-a D): Am foarte multe prietene. Dintre toate cea mai apropiată îmi e Năparu Eugenia, deși ea a venit doar anul trecut la noi în școală. Nu știu ce ne-a apropiat așa de repede. Țin minte că atunci cînd a fost scoasă prima oară la lecție m-am trezit că-i țin... pumnii strînși! Și ea a procedat la fel cînd mi-a venit mie rîndul să răspund. Povestea asta cu pumnii strînși se mai repetă și azi... Să nu care cumva să credeți că sîntem superstițioase! Nu! Odată am stat mai mult în compania lui Aznavour și am uitat să ne mai facem lecțiile. A doua zi am strîns noi pumnii ca de obicei dar... în zadar.

A... uitasem să vă spun: și mie și Eugeniei ne plac tare mult geografia și muzica.

MUNTEANU LUCIA (clasa a V-a C): Cu Șarica mă văd doar vara, cînd plec la Brașov, la mătușa mea, în vacanță. Ne-am cunoscut într-o poiană din preajma casei. Ne jucam acolo mai mulți copii și mie mi-a sărit în ochi o coajă de la un ou de pasăre. Șarica mi-a sărit în ajutor, mi-a împrumutat batista ei. Apoi m-a dus acasă la ea și mi-a picurat în ochi, cu pipeta, cîteva picături de acid boric. De atunci am rămas prietene. Eu am învățat-o să facă împletituri pentru sticle, ea m-a învățat să spun poezii! Dacă stau să mă gîndesc mai bine, în fiecare vacanță mare mă duc la Brașov, mai mult pentru Șarica! Dar să nu-i spuneți mătușii mele: s-ar putea să se supere! Și n-aș vrea... E atîta de bună! Oricum, Șarica e Șarica. Și ce-mi place mie mai mult la fata asta e că deși crește, e mereu la fel: dulce, ca în ziua cînd mi-a împrumutat batista!

MUȘCHETARII (Moise Dumitru, Bordeianu Raul, Ene Marian, Garabetian Ardaș firește, toți în aceeași clasă, a VI-a D).

Toți sînt prieteni de la vîrsta de 4 ani. Nici unul dintre ei nu știe cum s-a petrecut fenomenul, dar cu toții știu și pot să jure pe săbiile nevăzute ale cavalerismului că de la patru ani sînt mereu pe-un loc și la bucurie, și la necaz. Toți patru iubesc fotbalul, filmele cu haiduci, romanele istorice... Toți patru au note de 9 și 10. Cîte o dată se mai întîmplă și cîte o dramă: atunci cînd vreunul din ei încasează un... 7 sau un... 8, ori cînd ratează un șut pe poartă! În acele clipe mușchetarii sînt în doliu și se uită unul la altul cu suspiciune: cine a trădat?! Doliul durează un... sfert de oră. După un sfert de oră soarele prieteniei își arată din nou chipul și în toată școala se vorbește de mere ionatane!

*

De bună seamă că prietenii mei din Constanța mi-au povestit mult mai multe întîmplări despre ei și prietenii lor. Dar mai mult ca sigur că amicul meu, posesorul caietului cu proverbe, le știe, le-a auzit și poate că le-a și consemnat în spațiile albe ale caietului său, pentru că prieteniile adevărate circulă ca... proverbele. Și devin proverbe!

Vintilă ORNARU

Desen: Vlad CRIVAȚ

PETRE LUSCALOV

OSTROVUL LUPILOR

ROMAN FOILETON

În timpul acesta, Scatiul şi Babuşcă înaintau grăbiţi prin păpurişuri. Barca rămăsese în urmă. Deodată, ajungînd la marginea unei întinderi de apă, care se desfăcea brusc în faţa lor, Scatiul făcu un semn cu mîna.

— Ce-i Scatiule? întrebă Babuşcă care dîrdîia uşor de frig stînd ghemuit în apă lîngă celălalt... Ce-ai văzut?

Scatiul nu-i răspunse. Privi lung, încordat, revărsarea de ape din faţa lui presărată ici-colo de sălcii uscate, carbonizate parcă. Nici o pasăre. Nici o mişcare. Apa părea neagră, de sticlă.

— E mlaştină, spuse Scatiul... Dacă mai facem un pas ne înghite...

Două detunături răsunară pe neaşteptate undeva, departe, în spatele băieţilor. Ei se întoarseră fulgerător.

— Ia te uită, Scatiule! spuse Babuşcă clănţănind din dinţi şi arătînd cu mîna un nouraş alb care se ridicase în vînt deasupra şuvoiului... Cred că au scufundat barca...

— Şi ne caută, adăugă Scatiul. Vin după noi... Îi vezi?

Într-adevăr, băieţii ascunşi în păpuriş vedeau pe cei doi răufăcători înaintînd spre ei, culcînd în stînga şi în dreapta tufele de papură care le ţineau calea.

Din cînd în cînd, Vînătorul şi Bărbosul se despărţeau, cotrobăiau prin păpurişuri şi făcînd fiecare cîte un ocol larg se întîlneau din nou, oprindu-se pentru o clipă să scruteze cu luare aminte întinderea de apă şi de iarbă. Apoi porneau mai departe. Distanţa dintre ei şi băieţi se micşora văzînd cu ochii.

— Ce facem? întrebă Babuşcă fixîndu-l pe Scatiu cu privirea lui verde şi somnoroasă... O luăm prin mlaştină?

— Da... răspunse Scatiul. N-avem încotro... Trebuie să facem «broasca», adăugă el, dîndu-şi drumul uşor în apă... Eşti gata, Babuşcă?

Babuşcă tăcea, dîrdîind uşor. Privea întinderea de apă din faţa lui şi părea să ezite.

Chiar pentru băieţii din Pradina, care cunosc foarte bine balta, broasca este o figură extrem de periculoasă. Un acrobat care execută un triplu salt mortal în cupola circului, legat la ochi şi fără plasă de-desubtul lui se poate socoti mai în siguranţă decît Babuşcă şi Scatiul, sau oricare băiat care face broasca.

Închipuiţi-vă o mlaştină cu mîl negru şi vîscos peste care Dunărea, revărsîndu-se, a azvîrlit o pînză subţire şi înşelătoare de apă şi în această pînză de apă, adîncă de cîteva degete, trebuie să înoţi ca o broască, cu mişcări fulgerătoare şi precise, fără să te opreşti sau să atingi mîlul. Dacă te-ai oprit măcar o frîntură de secundă sau ai scăpat o mînă sau un picior în mîl, eşti pierdut. Nu mai există nici o scăpare.

— Hai, Babuşcă! strigă Scatiul şi în clipa următoare îşi dădu drumul în mlaştină; o clipă păru că rămîne în loc, cu mîinile şi picioarele desfăcute, ca o uriaşă broască albă; apoi cu mişcări zvîcnite şi precise, de păpuşă mecanică, începu să înainteze lăsînd în urma lui o dîră neagră şi tulbure de mîl. Babuşcă îl urmă şi în curînd cele două «broaşte» se îndepărtară de păpuriş în largul apei, înotînd printre sălciile uscate şi încremenite.

— Uite-i! strigă bucuros Vînătorul, descoperindu-i. Şi oprindu-se brusc în loc, arătă cu ţeava puştii capetele celor doi băieţi care înaintau prin apă. În clipa următoare, Bărbosul se repezi după băieţi, sărind din apă peste tufele de papură, căzînd în mîini, ridicîndu-se şi strigînd cît îl ţineau plămînii:

— Stai! Stai că trag!... Stai! Duse chiar revolverul la ochi, pregătindu-se să tragă în cei doi băieţi, dar se răzgîndi şi o luă din nou la fugă după ei. Deodată piciorul îi scăpă ca într-o fîntînă.

Încercă să se tragă înapoi, dar zadarnic. Gheara neagră şi vîscoasă a mlaştinei îl înhăţase şi-acum îl trăgea spre ea.

Urlînd, Bărbosul se agăţă de o tufă de papură, dar frunzele fragede se rupseră, şi el simţi cum alunecă în adînc.

— Agaţă-te de puşcă! auzi el strigătul Vînătorului, la spatele lui, şi răsucindu-se, prinse din zbor, în ultima clipă, ţeava armei pe care i-o întinsese celălalt. Din nou simţi că se scufundă. Reapăru peste cîteva clipe, orbit şi înecat de mîl, bolborosind cuvinte neînţelese, în timp ce Vînătorul, încordat, cu dinţii încleştaţi, îl scotea din mlaştină încet, încet, trăgîndu-l spre păpuriş. Ajuns aici, Bărbosul se prăbuşi fără vlagă într-o tufă de papură, gemînd încetişor.

— Hai, încet, calmează-te... spuse Vînătorul, ştergînd ţeava armei cu pulpana vestonului... Poţi să socoteşti că astăzi te-ai mai născut o dată...

Bărbosul îl privea năucit, fără să scoată un cuvînt.

— Spală-te pe ochi şi să mergem... continuă Vînătorul, azvîrlind cu ciudă puşca pe umeri... Diavolii ne-au scăpat... Nu mai avem ce face aici... O să găsim noi ceva, ca să-i lichidăm...

Şi Vînătorul o porni înapoi prin păpuriş. Azvîrlind cîţiva pumni de apă pe faţă şi scuturînd de cîteva ori din cap, Bărbosul se ridică şi o porni bolborosind ceva printre dinţi. Dar Vînătorul se înşelase. Cei doi băieţi nu scăpaseră încă.

În timp ce Vînătorul şi Bărbosul se îndepărtau prin păpuriş spre barca cu motor ascunsă pe malul Dunării, cei doi băieţi înaintau înotînd

prin mlaştină la cîţiva paşi depărtare unul de celălalt, printre sălciile încremenite şi mute, privindu-se din cînd în cînd cu coada ochiului.

— Babuşcă... am trecut! îi strigă bucuros Scatiul lui Babuşcă, care înota de zor în apropierea lui. Încă puţin şi intrăm printre trestii şi de-acolo ajungem la Dunăre...

Dar deodată Scatiul văzu cum Babuşcă se opreşte şi rămîne în urmă.

— Babuşcă!... strigă el, speriat, continuînd să înoate şi neîndrăznind să întoarcă capul... Ce s-a întîmplat, Babuşcă?!

Nimeni nu îi răspunse.

— Babuşcă! strigă din nou Scatiul, cu un glas subţire şi nefiresc. De ce nu răspunzi, Babuşcă? Unde eşti?

Sălciile uscate din jur se uitau zbîrlite, cu ochi răi, spre băiatul care striga tulburîndu-le liniştea.

(VA URMA)

Plecarea fratelui mai mare

Povestire de **CONSTANTIN STOICIU**

De-acum ar fi trebuit să se oprească, își simțea tîmplele zvîcnind repezite și încheieturile mîinilor plesnind parcă de o durere mică, șovăitoare, dar n-o făcu, continuă să alerge cu pumnii încleștați, cu brațele ușor îndoite din cot, cu gura cumva întredeschisă, așa cum auzise că respiră atleții în clipele de suprem efort —, iar lumea rămînea în urma lui, el aluneca pentru prima oară prin mijlocul acelei lumi știute dintotdeauna, o despărțea cu pieptul și cu fruntea, o părăsea pentru a o regăsi atunci cînd ochii întîlneau un crîmpei de culoare roșie sau galbenă sau verde sau neagră, și culorile se amestecau, se topeau, curgeau un timp, se pierdeau, avea să le redescopere din nou pe fiecare în parte, la nesfîrșit. Credea că nu va mai ajunge niciodată. Dar văzu de departe gardul de șipci verzui împletite cu grijă, nu prea înalt, văzu și cocoșul de tablă neagră legănîndu-se ieneș, fără strigăt, pe marginea de sus a porții de fier, și atunci știu deodată că fuga lui nu avusese nici un rost, că lucrurile se aranjaseră fără el, în lipsa lui, că totul fusese altfel plănuit, încît el să nu fie de față la plecarea fratelui mai mare. Și se opri. Fratele mai mare era un lungan negricios, parcă umbla toată vremea cu capul în nori, parcă îți fugea printre degete felul lui de a fi, nimeni nu se mai înțelegea cu el de la un timp, de cînd se întorsese din armată. El chiar i-o spusese odată și fratele mai mare rîsese îndelung, cu un fel de plăcere și întinsese mîna și-l prinsese de ciuf și-l sgîlțîise în fugă, iar de atunci, din clipa aceea, sfîrșiseră plimbările lungi pe lîngă linia ferată, ascultînd și urmărind goana disperată a trenurilor spre locuri și oameni necunoscuți, spre altă lume la fel de mare ca lumea lor; cum sfîrșiseră și drumurile la gară, chinuitoarele lor încercări de a se amesteca cu oamenii aceia prinși de graba plecărilor și întoarcerilor. Fratele mai mare îl ținea cu palma pe după umeri, și treceau amîndoi prin forfota mulțimii, și la un timp începeau să glumească, tu în ce parte pleci? se întrebau și-și dădeau cele mai năstrușnice adrese, Polul Nord sau Polul Sud, sau Ecuatorul, sau Oceanul Pacific, stăteau foarte bine amîndoi cu imaginația, și pe neștiute se pomeneau plecînd cu adevărat în acele locuri îndepărtate și curînd se împotmoleau din cine știe ce pricină, de obicei din pricini mărunte pe care nu le țineau niciodată minte, astfel că puteau porni de fiecare dată undeva și de fiecare dată se întorceau și încercau să zîmbească, dar lucrurile nu mai erau ca-nainte, parcă se rupea ceva în ei, simțeau asta unul pentru celălalt, se cercetau cu pleoapele lăsate și porneau spre casă fără vorbă, nu mai vorbeau toată seara. Și tot din clipa aceea luaseră sfîrșit și alergăturile spre casa fetei aceleia fără nume — el nu aflase cum o cheamă, era o fată subțirică, cu părul purtat coadă de cal, cu gîtul lung și obrazul albicios, cu unghii rotunde și mici, lipite parcă de cineva pe degetele ei boante, el nu pricepuse de loc cum fratele mai mare o place și o tot bombardează cu bilete împăturite într-un anumit fel, deși el nu era cîtuși de puțin curios ce-și scriu de cîteva ori pe zi cei doi, iar adevărul era că el iubea grozav casa fetei aceleia, o casă mare, cu etaj și boltă de viță de vie, cu leagăn dublu în fundul curții, cu o cușcă din care apărea mereu capul alb al unui cîine, încolo el n-ar fi știut să explice de ce iubește atît de mult casa fetei fără nume. Cum n-ar fi știut să explice ce se întîmplă cu fratele mai mare, cu felul lui de a fi, cu munca lui de electrician, pentru că odată fusese o zi întreagă alături de fratele mai mare, îl văzuse cățărîndu-se pe stîlpii de beton, împingîndu-și centura de siguranță pînă în dreptul pieptului, aducîndu-și apoi picioarele mai sus pe luciul mat al betonului, prinzînd firele grele și legîndu-le grăbit pe paharele răsturnate de porțelan, stînd acolo, sus, aproape de vîrful stîlpului și strigînd: «Măi, fratele meu mai mic, de-ai ști ce grozavă e lumea privită de aici, de-ai ști că văd toate culorile pămîntului!», dar el n-avea de unde să știe, fratele mai mare nu-l lăsase să se urce pe stîlp, și plecaseră spre casă supărați. Pe el întîmplarea îl supărase foarte tare, avea să i-o spună fratelui mai mare a doua zi. Adică atunci cînd fata fără nume a venit în casa lor, mai binezis s-a oprit la poartă, a ciocănit cu o pietricică în tabla cocoșului negru, el abia se întorsese de la școală, și fratele mai mare a ieșit la poartă, i-a spus cîteva cuvinte fetei, fata și-a clătinat coada de cal, a încercat să rîdă și a plecat, n-a mai întors capul. Fratele mai mare întîrzia în poartă, cocoșul negru se mișca încet, fără sunet și, după aceea, după ce fratele mai mare a intrat în casă și a spus: «Fir-ar să fie de întîmplare, trebuia să fi înțeles mai de mult că nu mă iubește!», el a izbucnit în rîs, a chicotit prostește, și-a dat seama imediat de asta, chiar dacă n-ar fi primit o palmă peste umăr de la fratele mai mare, tot și-ar fi dat seama. De aceea i-a și strigat: «Ești un mincinos, ești cel mai mare mincinos de pe pămînt, degeaba te-ai urcat în vîrful stîlpului dacă ești mincinos, degeaba!» Și din clipa aceea se sfîrșiseră pentru totdeauna toate, parcă ei doi nu mai aveau ce să-și spună, își atingeau mîinile în treacăt și murmurau scuze, zeci și zeci de scuze, la tot pasul, umpluseră casa cu vorbe de iertăciune, încît mama și tata îi priveau cu ochi mari, nu le venea să creadă sau își închipuiau cine știe ce, el nu aflase ce gîndesc părinții despre ei doi și despre tot. Apoi fratele mai mare începuse să se pregătească de plecare, pleca spre nordul țării, se ridica acolo un oraș nou și trebuia să aibă lumină electrică, așa spusese tata, așa e peste tot doar, iar pînă la ziua adevăratei plecări mai era, și fratele mai mare se pregătea în fel și chip pentru drumul ăsta, spunea tuturor despre plecarea lui și despre plimbările lui pe vîrful stîlpilor de beton, dar ei doi nu-și mai vorbeau. Iar ziua adevăratei plecări venise, el simțise asta în urmă cu cîteva ore, și timpul trecuse mai încet ca altădată, el ar fi vrut să fie de față la plecarea fratelui mai mare, să-l întrebe din nou în ce parte o ia, ce are de gînd să facă în lumea aceea în care va ajunge, să-l descoasă despre o mulțime de lucruri legate de drumul lung ce-l aștepta, pentru că era, fără îndoială, vorba de un drum lung și formidabil de grozav, fratele mai mare nu s-ar fi hotărît pentru nimic în lume la altceva, asta era sigur! Și cînd orele de școală se sfîrșiseră, alergase spre casă și după primii pași văzuse toate culorile pămîntului înconjurîndu-l, ieșindu-i în cale, chemîndu-l în felul lor, verdele ca verde, albastru ca albastru, roșu ca roșu... și lumea aceea de el știută dintotdeauna rămînea în urmă, o despărțea cu pieptul și cu fruntea și se grăbea să-și întîlnească fratele mai mare înainte de a pleca.

Iar acum, stînd la un pas de cocoșul negru de tablă, îl văzu legănîndu-se ieneș și știu că a deschis poarta fratele mai mare, și ridică ochii, și-l văzu pe lunganul acela negricios cu o valiză în mînă, cu haina pe umeri, zîmbindu-i, chemîndu-l:

— Să mergem, fratele meu mai mic.

Desen: G. COMĂNESCU

COLECȚIA LYCEUM

Lyceum

În rafturile librăriilor a apărut nu de mult *Colecția Lyceum*, cuprinzînd volume menite să dea cunoștințe din literatura română și universală. Nu vor lipsi din colecție nici lucrări din domeniul muzicii, istoriei sau al artelor plastice. Pentru a veni cît mai temeinic în ajutorul elevilor, pentru o cît mai bună informare a lor, textele sînt întovărășite de introduceri, note explicative, planșe, desene.

Vă recomandăm cîteva cărți din *Colecția Lyceum* care vor apărea în curînd:

Proza latină, ediția îngrijită de profesorul *Dumitru Crăciun*, va cuprinde pagini ale unor străluciți scriitori ai antichității latine, scriitori pe care îi studiați în școală. Astfel, veți găsi fragmente din «Filipicele» lui Cicero, din «Războiul împotriva galilor» de Cezar, din «De la întemeierea Romei», opera lui Titus Livius, din «Analele» lui Tacitus.

Un om în toată firea de I.A. BASARABESCU. Cartea este alcătuită din cele mai reprezentative schițe și nuvele ale autorului. «Domnul Tanu», «Emma», «Moș Stan», «Un om în toată firea» sînt cîteva titluri de scrieri în care I.A. BASARABESCU surprinde oameni și situații de odinioară. Lectura acestei cărți vă va ajuta să cunoașteți locul acestui scriitor în literatura noastră.

Nicoară Potcoavă de MIHAIL SADOVEANU și *Moara cu noroc* de ION SLAVICI sînt două apariții viitoare care, sîntem siguri, se vor bucura de interesul vostru.

ASCULTÎND MUZICĂ

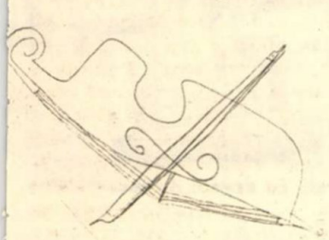

Scena se învăluie treptat în penumbră. Formația orchestrală așteaptă un semn. În sală s-a așternut liniștea. Concertul poate începe. Ambianța necesară pentru a asculta muzica s-a creat. Auditorii prezenți sînt elevi de la cîteva licee din București care participă la concertele educative organizate de Filarmonica «George Enescu» — fie în sălile de festivități ale liceelor, acolo unde este posibil, fie în sala mică a Palatului R.S.R.

Despre aceste concerte ne informează secretarul muzical al Filarmonicii, Neagu Nicolae:

— Facem tot posibilul ca aceste concerte să fie atractive, să formeze gustul pentru muzică ai celor foarte tineri. Invităm soliști și balerini de la «Teatrul de operă și balet», alegem conferențiari buni și adeseori folosim proiecțiile. Astfel concertul intitulat «Capodopere ale literaturii oglindite în muzică» — partea I-a, s-a bucurat de prezența multor școlari și a fost deosebit de reușit.

— Ce concerte vor urma?

— Spicuim din programul nostru viitor doar cîteva titluri: «Muzica corală românească», «Din cîntecele și dansurile popoarelor», «Muzica de operă» etc... În încheiere aș dori ca prin paginile revistei «Cutezătorii», să adresez o invitație școlilor din Capitală, dar și celor din provincie (socotesc că în fiecare oraș există posibilități) să ia legătură cu secretariatul nostru pentru a putea participa la concertele educative. Vrem să-i convingem pe toți elevii că ceea ce ei numesc muzică grea se poate audia cu plăcere și interes!

ȘTIAȚI CĂ...

...astfel a fost înfrumusețată de către un caligraf al vremii Evanghelia scrisă în mănăstirea Neamțului (1429).

...pe ușa bibliotecii din *Memfis*, fondată de faraonul *Osymandias*, în anul 2000 î.e.n. se află această inscripție: «Leacuri sufletești»?

...cuvîntul dicționar îl întîlnim prima oară în istorie pe vremea regelui *Assurbanipal*, fondatorul bibliotecii din *Ninive?*

...sistemul împrumutului de cărți la domiciliu îl găsim pentru prima dată folosit în anul 1922, la biblioteca *Sorbona*, din Paris?

Iată cîteva date interesante despre Biblioteca Academiei R.S.R.: Ea a inclus, în decursul timpului, cîteva biblioteci istorice ca de pildă: biblioteca *Colegiului Sf. Sava*, bibliotecile lui *Al. Papiu Ilarian*, *Al. Odobescu*, *D. Sturdza Scheianul* ș.a. În Biblioteca Academiei se află primele manuscrise românești ale cronicelor lui *Gr. Ureche*, *M. Costin*, *I. Neculce*, *Radu Popescu*. Se mai află, de asemenea, manuscrisele lui *V. Alecsandri*, *M. Eminescu*, *I. Creangă*, *G. Coșbuc*, *I.L. Caragiale*.

VORBE ÎNȚELEPTE

● Că nu este alta și mai frumoasă și mai de folos în toată viața omului zăbavă, decît cetitul cărților.

(MIRON COSTIN)

● O cameră fără cărți e un trup fără suflet.

(CICERO)

● O carte bună — ce bun prieten!

(ALEXANDRU VLAHUȚĂ)

Pagină realizată de B. CARAGIALE

SCRIITORUL MARINAR

Într-o dimineață din vara anului 1886, în fața bibliotecii publice din Oakland (California) un băiețel îmbrăcat în haine zdrențăroase, cu un teanc de ziare sub braț, privea plin de uimire, prin ușa întredeschisă, la șirurile de cărți. Bibliotecara i-a văzut strălucirea din ochi, l-a chemat înăuntru și l-a întrebat ce cărți ar vrea să citească. «Cu corăbii și cu marinari îndrăzneți», răspunse însuflețit copilul. A plecat cu brațele încărcate, iar bibliotecara a notat în registru numele noului cititor: Jack London, *în vîrstă de zece ani, elev în clasa a IV-a primară și — în timpul liber — vînzător de ziare.*

Cît de ocupat era băiatul cu școala și cu vînzarea ziarelor, tot îi mai rămînea timp să citească minunatele aventuri ale căpitanului Ahab în urmărirea balenei albe, Moby-Dick, ale piraților din Insula Comorii și despre multe alte călătorii îndrăznețe.

Cu gîndul la cele citite, rătăcea adesea prin port și visa la clipa cînd se va îmbarca și el pe o corabie.

Nu împlinise încă unsprezece ani cînd, cu cîțiva bani strînși cu greu, a cumpărat o barcă veche, i-a pus o pînză peticită și a ieșit în largul golfului San-Francisco. A învățat singur să navigheze printre puternicii curenți ai golfului. Curînd deveni cel mai cutezător și mai priceput barcagiu și pescuitor de stridii din Oakland.

Dar rada portului nu-l mulțumea, voia să pornească pe întinsul oceanului, spre țărmurile îndepărtate care-l chemau.

La 17 ani s-a angajat ca marinar pe o balenieră care se îndrepta spre mările Japoniei. La 19 ani a străbătut continentul american de la un ocean la altul, iar la 20, plecînd în Alaska, cu căutătorii de aur, a petrecut o iarnă în regiunile înghețate.

Interesul pentru călătorii l-a făcut pe Jack London să cunoască locuri și oameni, să treacă prin peripeții extraordinare. A povestit totul în cărțile sale, transmițînd și cititorilor o parte din marea sa pasiune.

I. STANCIU

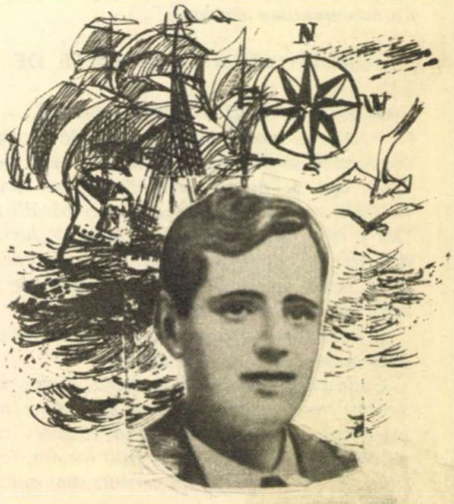

Moment emoționant: tăierea parîmelor.

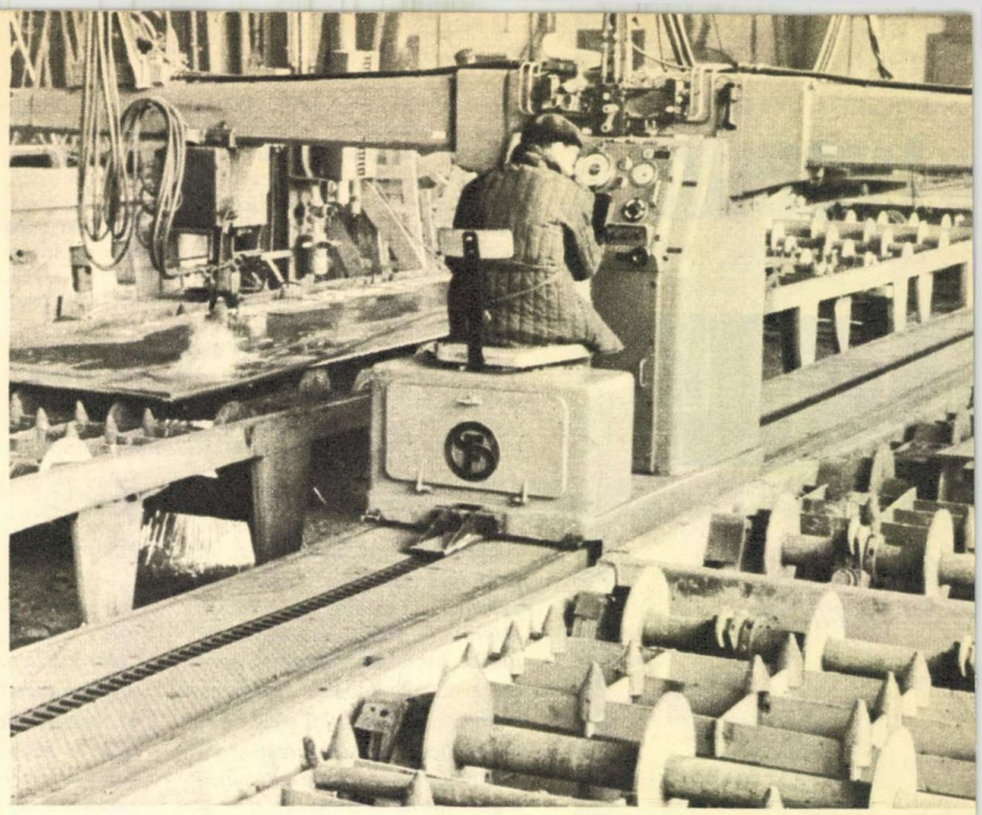

«Croitorul» cu degete de foc.

„CUTEZĂTORII" ÎN VIZITĂ LA ȘANTIERUL NAVAL GALAȚI

O NAVĂ ÎȘI AȘTEAPTĂ ECHIPAJUL

Zece-douăsprezece topoare...

Aerul își frînge răsuflarea rece în tăișul lor.

Secundele se consumă greu, mai încet decît atîtea zile și săptămîni de muncă încordată.

Undeva, pe platoșa navei enorme, se zărește, proaspătă, urma exploziei albe a sticlei de șampanie.

Deodată, un fluier scurt: semnalul.

Țaaac!...

Cele zece-douăsprezece topoare izbesc năpraznic în dunga parîmelor. Otgoanele încolăcite ca niște șerpi se desfac, spintecate. Slobozită de legături, nava lunecă cu niște sănii uriașe, pe ghețușul special din seu de oaie.

Fluviul bubuie și-și retrage apele să-i facă loc pe spinarea puternică, verzuie, își primește oaspetele cu solemnitatea cuvenită.

«CROITORUL» CU DEGETE DE FOC

O nouă navă își așteaptă echipajul...

— Așa e, spune inginerul Vasile Novac *de la cunoscutul șantier naval gălățean, unde ne aflăm. Cam așa se petrec lucrurile. Clipa aceasta, a lansării, reprezintă apoteoza unei bătălii cîștigate (nu e însă bătălia finală, o serie de lucrări, mai ales de finisaj, se fac după lansare), grandioase: la o navă lucrează vreo două sute de oameni, timp de un an de zile!*

O întrebare se pune în mod firesc: care e drumul unei nave pînă la lansare?

Cunoscînd cutezanța multora dintre voi de a deveni constructori de nave sau chiar marinari, inginerul Vasile Novac *ne-a răspuns cu multă amabilitate arătîndu-ne, la fața locului, întregul... film, din care (spațiul nu permite mai mult) redăm cîteva secvențe.*

— O să facem cunoștință mai întîi cu... «croitorul», spune gazda cu seriozitate.

O hală imensă. Două lame albastre de flacără, țîșnind din degetele *unei mașini automate, avînd brațele deschise larg într-o parte și alta, taie stofa metalică, așa cum cere măsura. Operatorul, așezat comod pe scaun, dinaintea unui tablou de comandă cu ochi scăpărători de beculețe, îl are dinaintea ochilor, sub un mic ecran. Omul îi încredințează comanda (schița) mașinii, și aceasta o execută cu precizie matematică.*

— Groasă, foaia de oțel, are trei degete...

— Da. «Croitorul» o taie însă cu destulă ușurință: din degetele lui curg... 3 000 de grade!

AUTOCAMIONUL DIN... ELICE

Pe cheiul dunărean, zăpadă groasă, cu răni de arsură ici-colo. Ger criță, frige.

Cala de montaj, cala de lansare. Nave felurite, unele încleștate în arabescurile schelăriei gigantice de metal, altele în stadiu și mai avansat.

— O ocazie rară! spune inginerul. Desigur, nu pentru șantier. Tocmai se montează o elice. O s-o vedem de aproape. Dar mai întîi...

Pe peretele înalt al vasului lîngă care ne aflăm acum se deslușesc dungi lungi, verticale sau orizontale.

— Acestea or fi cusăturile?...

— Exact, chiar așa li se spune. Ața de metal, sudura, leagă la un loc compartimentele de navă (sala mașinilor, cabinele marinarilor — făcute separat), așa cum se îngemănează camerele într-un bloc din prefabricate.

— Dar nitul de aur?!... Care se bate, simbolic, la primul vas dintr-o serie de același tip...

Răspunde un sudor, fost nituitor:

— O fi aurul un metal nobil, dar cusătura asta trainică de sudură i-a cam luat locul.

Ne-am apropiat de un alt vas, ce spintecă în pupă vălătuci de nor alb. Sus, la axul care cuplează motorul principal, se montează elicea. Cu ajutorul unei macarale. Elicea e din alamă specială, masivă — să poată sfredeli mările și oceanele. Cei care o montează, — printre ei și flăcăi de șaptesprezece-optsprezece ani — se cațără pe elice ca pe un trunchi rămuros din codri de... alamă, monumental; și nu-i de mirare: cuprinde în fibrele-i de metal greutatea unui mare autocamion!

*

— N-am prins un moment solemn: cînd se sparge sticla cu șampanie, după tradiție.

— Ar fi trebuit atunci să-l întîlnim pe șantier și pe maistrul Dumitru Cazacu *— și nu e! N-a lipsit niciodată de la un astfel de eveniment. E unul dintre cei mai vechi constructori de nave, el conduce toate lansările.*

— Dar unde se află?

— La Oltenița. A fost chemat să asiste la o premieră: lansarea la apă a primei motonave de cinci mii de tone construită acolo.

Așadar, și pe celălalt șantier naval dunărean, la Oltenița, de unde a pornit cel dintîi spărgător de gheață românesc, «Voinicul», o nouă navă își așteaptă acum echipajul...

Reportaj de Al. Dinu IFRIM
Fotografiile Gr. PREPELIȚĂ

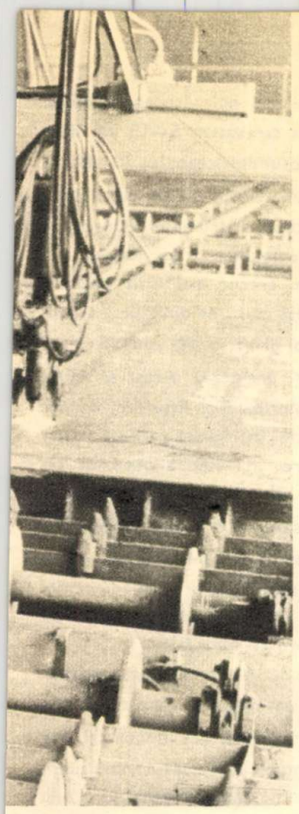

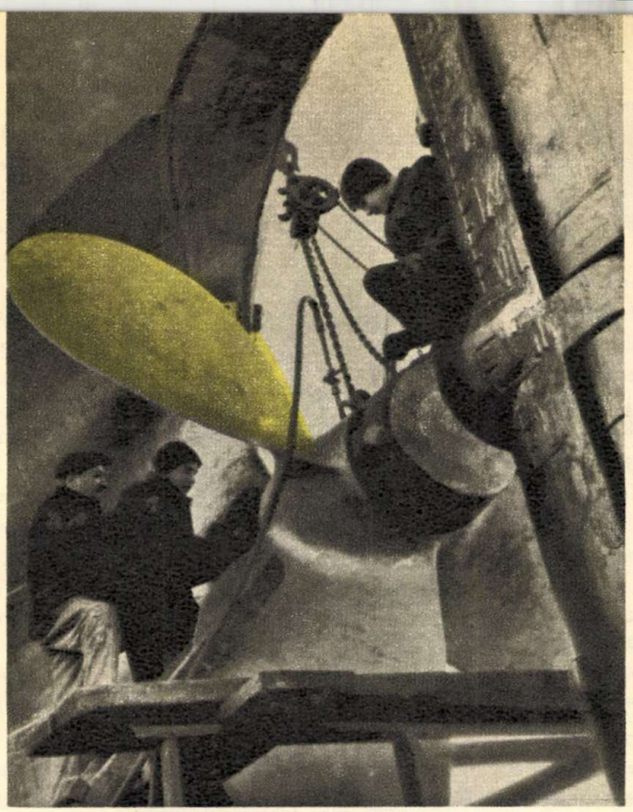

Sus, flăcăilor, sus!...

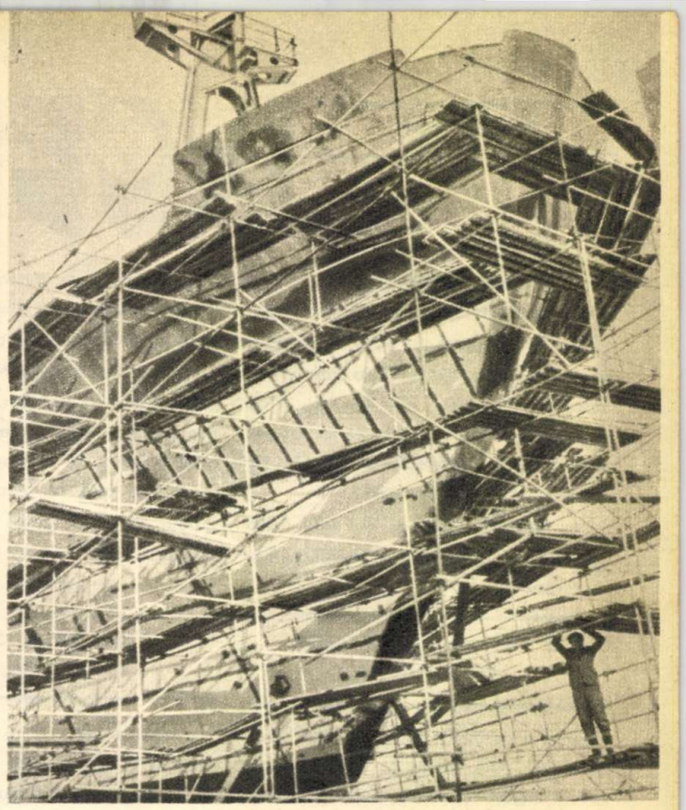

Arabescuri de metal.

Cască de cosmonaut? Nu, busolă.

De multe ori, cînd se lansează un nou vas la apă, i se dă un nume și se sparge, cu această ocazie, o sticlă de șampanie. De multe ori, dar nu întotdeauna. Acest moment se sărbătorește diferit.

● În Japonia, el este însoțit de o reprezentație muzicală. O frînghie simbolică, de care este atîrnată, în apropiere de pro-ră, o sticlă de șampanie, leagă vasul de o mare cupolă de mătase. Cînd sticla se sparge de bord, din cupolă încep să curgă confete, să zboare zeci de porumbei.

● În India, această tradiție se desfășoară altfel. O nucă de cocos înlocuiește sticla de șampanie, iar nava este stropită cu... apă de trandafiri.

● În multe țări, în special în Norvegia, echipajul păstrează ca talisman o sticluță de lichid din cel folosit la lansarea noii nave.

● Originalul armator danez Lauritzen și-a «botezat» un cargobot destinat transportului de fructe ciocnind de vas o sticlă cu suc de portocale, iar o navă polară cu... un sloi de gheață.

Actualul ceremonial de stropire a vaselor cu șampanie se practică în Europa din anul 1860.

Cutezanță împlinită a navomodeliștilor de la Casa pionierilor din Galați: motonavă miniaturală telegh

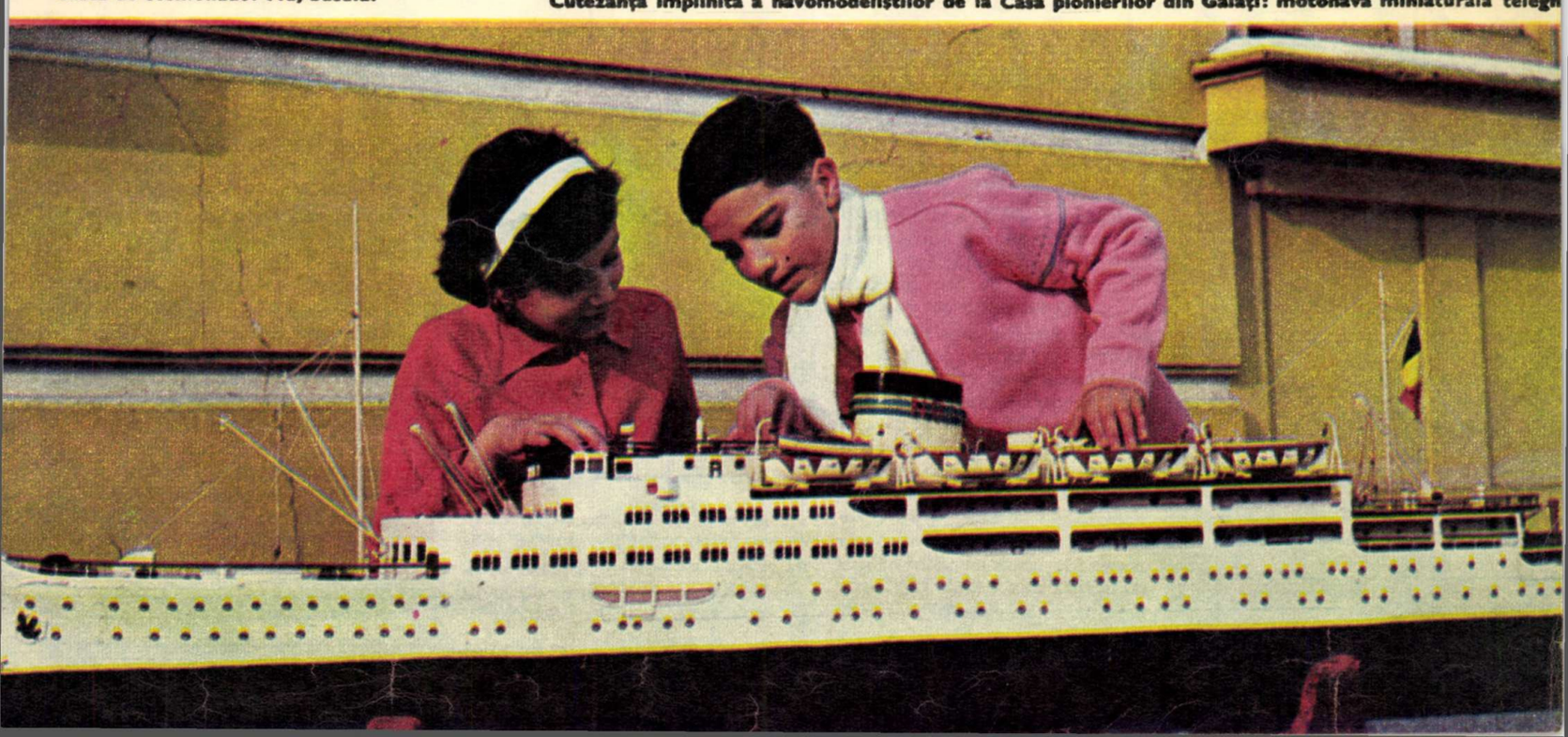

CĂLĂTORIA SPRE CENTRUL PĂMÎNTULUI ÎNCEPE

RADU NOR

Dacă ar fi să-l credem pe Jules Verne, prima călătorie spre centrul Pămîntului a avut loc în urmă cu un secol și ceva. În anul 1863, profesorul Otto Lidenbrock însoțit de nepotul său Axel și avînd drept călăuză pe Hans Bjeeke au coborît prin craterul Sneffelsului și după un șir de peripeții extraordinare...

În realitate chiar și în anul 1968 oamenii sînt încă departe de înfăptuirea temerarei expediții.

O SIMPLĂ ZGÎRIETURĂ DE UNGHIE

Cînd e vorba de foraje la mari adîncimi, îmi vine în minte o comparație foarte sugestivă, citită undeva. Cunoștințele noastre despre lumea adîncurilor, spunea autorul, pot fi comparate cu ceea ce vede un observator instalat pe vîrful unui turn înalt și care privește o zgîrietură făcută cu unghia în pămîntul de la picioarele turnului.

Într-adevăr, cam așa stau lucrurile. Raza planetei noastre este de 6 378 km la ecuator și de 6 356 km la pol, iar cele mai adînci foraje realizate pînă în prezent nu depășesc nici zece kilometri.

Dacă ne gîndim că avioanele se ridică azi în mod curent la 20—30 km, că sateliții înconjură Pămîntul la cîteva sute de kilometri înălțime, că rachetele cosmice străbat sute de mii de kilometri, ne dăm seama cu cît e mai ușor să cucerești cerul decît Pămîntul.

Așadar, de circa 10 km este adîncimea maximă pe care au izbutit s-o atingă cele mai perfecționate sisteme de sondaj. În mod obișnuit se forează însă la numai 7—8 km, ceea ce, dacă ne închipuim globul terestru ca pe o sferă cu un diametru de 2 m, reprezintă o înțepătură de 1 mm adîncime.

ASCENSORUL COBOARĂ LA ETAJUL 6 370

Înseamnă asta că nu știm nimic din ceea ce se află mai jos de nivelul atins de foreze? Nu, căci s-au găsit mesageri care ne aduc vești despre structura internă a planetei. Mesagerii aceștia destoinici sînt în primul rînd undele seismice — rezultat al cutremurelor naturale sau artificiale — care străbat adîncurile pe felurite căi și cu felurite viteze. Trecînd prin straturi de natură diferită, undele seismice își modifică viteza și direcția de propagare și aceste modificări furnizează oamenilor de știință informații prețioase.

Ca rezultat al acestor investigații, s-a ajuns la concluzia că Pămîntul este alcătuit din trei mari învelișuri concentrice: *scoarța*, *mantia* și *nucleul*.

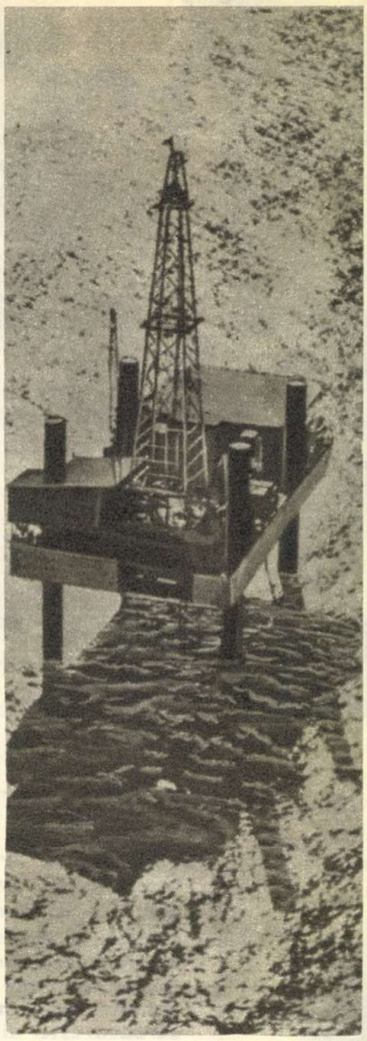

Să ne urcăm acum într-un ascensor special și să coborîm spre primul înveliș al globului terestru, la fel ca eroii lui Jules Verne. Ca să străpungem scoarța sau, cum se mai numește ea, *litosfera*, va trebui să străbatem 5—15 km dacă pornim de pe fundul oceanului, 70—80 km dacă ne luăm startul de pe vîrful unui munte. La capătul drumului ajungem la așa-zisa *discontinuitate a lui Mohorovičić*, după ce am trecut mai întîi printr-o zonă alcătuită mai ales din siliciu și aluminiu și apoi printr-o altă zonă, formată din siliciu și magneziu. Acest strat de la limita inferioară a litosferei a fost denumit astfel în cinstea geofizicianului iugoslav care, în 1909, a observat aci schimbarea direcției de propagare a undelor seismice și creșterea vitezei lor de la 6,5 la 8,5 km pe secundă. Acest fenomen aducea dovada că la adîncimile respective rocile au alte proprietăți decît cele de la suprafață.

Continuîndu-ne drumul cu ascensorul, ajungem la un «etaj» în care densitatea este mai mare decît cea a scoarței. Ne aflăm în *mantia* sau *mezosfera* Pămîntului, a cărei grosime este de 2 900 km. Aici rocile nu mai sînt solide, ci semilichide, purtînd numele de magmă; magma urcă adesea spre zonele superioare și, croindu-și drum printre crăpăturile scoarței, ajunge la suprafață. Lava care se revarsă din craterele vulcanilor nu este altceva decît masa magmatică, incandescentă, provenită din mezosferă.

Am depășit și adîncimea de 2 900 km și am pătruns cu ascensorul nostru în *nucleul* Pămîntului. La limita nucleului, materia este topită și suportă o presiune extraordinară, de 1,35 milioane kg/cm². Cînd vom ajunge în centrul globului ea va fi de 3,5 milioane kg/cm². Dacă n-am

CĂLĂTORIA SPRE CENTRUL PĂMÎNTULUI

REALIZĂRI ROMÂNEȘTI

România are o tradiție de peste 100 de ani în industria petrolieră. În paralel cu extracția petrolului s-a dezvoltat, în special în ultimul sfert de veac, o puternică industrie constructoare de utilaj petrolier. În această perioadă proiectanții români, alături de constructorii din uzinele noastre, au pus la punct instalații din ce în ce mai perfecționate, care și-au cucerit un binemeritat prestigiu peste hotare. În ultimii ani România s-a făcut cunoscută pe plan mondial prin realizarea a șase tipuri de instalații de foraj cu comandă termică, adică cu aburi. Construcția acestor instalații este originală, iar performantele

lor ating adîncimi între 1 200 și 7 000 m. Elementele specifice, care nu pot fi întîlnite la realizările comparabile din alte țări, sînt: 1) Sistemul-mașara este rabatabil. 2) Grupurile de motoare care asigură forarea nu depind de alte instalații. 3) Comenzile pneumatice sînt centralizate la pupitrul sondorului-șef. 4) Instalațiile dispun de pompe speciale pentru debite de lichide și presiuni ridicate. 5) Caracteristicile de lucru sînt superioare instalațiilor realizate peste hotare.

Să facem cunoștință cu trei dintre cele mai noi tipuri de instalații de foraj românești.

Instalația 4 LD-150 **(foto 1) este destinată forajului rezervelor de țiței și gaze. Adîncimea de foraj este de 3 500 m, iar motoarele, însumînd 1 400 cai putere, asigură o funcționare continuă și cu viteze mari.**

uitat să luăm cu noi un termometru, vom vedea că temperatura, care imediat sub scoarță fusese de 600—1 000°C. este, în centrul Pămîntului, de cîteva mii de grade. După ultimele cercetări, s-a ajuns la concluzia că temperaturile uriașe din adîncuri s-ar datora îndeosebi dezagregării substanțelor radioactive. Potrivit autorilor acestei teorii, la limita superioară a mantiei temperatura ar fi de 6 000°C, iar în nucleu de 12 000°C.

INSULELE PLUTITOARE ASALTEAZĂ ADÎNCURILE

Condițiile sînt, după cum s-a văzut, destul de neprielnice unei expediții ca aceea imaginată de Jules Verne. Și totuși, savanții nu se dau bătuți! Pînă una alta, ei se străduiesc să cerceteze prin sondaje măcar litosfera și să atingă stratul lui Mohorovičić. În momentul de față se pun la punct două proiecte: unul care prevede forajul pe uscat, în peninsula Kola, la adîncimea de 10—15 km; cu ajutorul unui sistem de tuburi, urmează să se trimită în adîncime jeturi de gaze fierbinți care să volatilizeze rocile. Al doilea proiect a eșuat din păcate la prima încercare. În oceanul Pacific, la 100 km de coasta Californiei, se montase, pe o platformă plutitoare ancorată pe fundul oceanului la 3 600 m adîncime, sonda CUSS-I. Instalația nu a reușit să foreze decît 400 m în stratul de bazalt, căci o furtună și valurile mari au deplasat-o.

În curînd experiența va fi reluată. De data aceasta se va folosi o platformă de foraj montată pe două submarine ancorate. Locul ales se află la 200 km de insula Movi din arhipelagul hawaian. Cu această sondă se speră că va fi atinsă adîncimea de 17 km. Va fi destul de dificil, deoarece la 15 000 m temperatura ar putea să atingă 400°C.

UPPER-MANTLE-PROJECT

În urma experienței dobîndite cu prilejul Anului geofizic internațional, s-a propus un program larg de cercetare a adîncurilor, program la care participă peste 50 de națiuni. *Upper-Mantle-Project* (proiectul mantiei superioare) prevede clarificarea, pînă în anul 1970, a relațiilor dintre scoarță și mantia superioară. În afara metodelor geologice și geofizice se preconizează și foraje pe uscat și pe mare.

Aceste cercetări sînt de mare însemnătate, deoarece se crede că procesele din mantia superioară determină atît mișcările tectonice, cît și procesele magmatice de la adîncime, care se reflectă la suprafața Pămîntului prin cutremure și erupții vulcanice. De asemenea, studiile efectuate în cadrul programului U.M.P. vor aduce dovezi privind istoria geologică a Pămîntului, ca și informații prețioase asupra unor zăcăminte de metale și minerale.

MISTERIOSUL CORP GEOLOGIC DIN CARPAȚII MERIDIONALI

Printre problemele cele mai importante legate de cercetarea adîncurilor

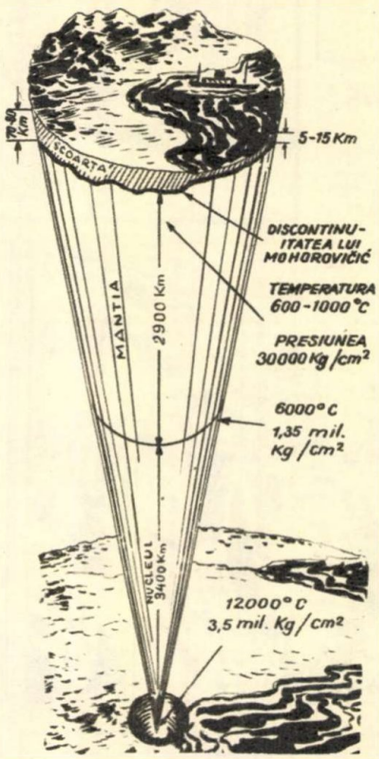

se numără și cea a găsirii locurilor celor mai potrivite pentru foraje, adică a punctelor unde scoarța terestră este mai subțire. Geologii din țara noastră, în urma unor cercetări îndelungate, au stabilit că grosimea litosferei este, pe suprafața țării noastre, de 50—60 km în Cîmpia Română, de 70—75 km sub Munții Vrancei și de numai 25 km în Moldova. S-a descoperit, de asemenea, că între Valea Sebeșului și Valea Bisca Mică (Întorsura Buzăului) există un corp geologic necunoscut cu o lungime de 200 km; el a fost denumit *Fundamentul domeniului getic*. Vechimea acestei formațiuni se apreciază a fi de 4 miliarde de ani! Această masă foarte densă din zona de sub scoarță s-a ridicat probabil în decursul timpului către suprafață și de aceea cercetarea ei este mult mai lesnicioasă.

Prin foraje de mare adîncime și prin scoaterea de probe din Fundamentul domeniului getic s-ar putea dobîndi informații de cea mai mare valoare asupra compoziției mult disputatei discontinuități a lui Mohorovičić, care de peste o jumătate de secol înflăcărează imaginația geologilor și geofizicienilor.

*

Expedițiile în adîncurile Pămîntului vor semăna, desigur, prea puțin cu cea a profesorului Lidenbrock. Prea puternici sînt păzitorii lui Vulcan — temperaturile și presiunile uriașe — care pun stavilă încercărilor omului de a pătrunde în împărăția zeului focului. Dar omul are în știință și în tehnică aliați de nădejde care, prin cercetași cu ochi și cu urechi artificiale, vor ști să iscodească strania lume subterană și să-i dezvăluie, încetul cu încetul, tainele.

Etna nu pare deosebit de primitoare. Și cînd te gîndești că Jules Verne propunea vulcanii drept căi de acces către centrul Pămîntului...

PĂMÎNTULUI

Instalația 3 DH-200 (foto 2) servește la forajul rezervelor de țiței și gaze pînă la adîncimi de 5 000 m. Puterea mare a motoarelor (2100 cai putere), sistemul de transmisie a comenzilor, înzestrarea cu pompe puternice asigură condiții foarte economice de exploatare.

Instalația 4 DH-315 (foto 3) reprezintă cea mai recentă realizare a tehnicii românești. Datorită concepției constructive moderne, instalația poate fora pînă la 7 000 m, fiind prima instalație pentru asemenea adîncimi realizată în Europa. **Cele 4 motoare Diesel însumează 2 800 cai putere. Comanda întregii instalații este centralizată.**

Modernizarea instalațiilor de foraj este o preocupare permanentă a constructorilor noștri. Ei se pregătesc pentru realizarea unor instalații care să străpungă scoarța Pămîntului pînă la 8 500 m.

3

SECRETUL AMFOREI

Scenariu de ION HOBANA
Desene de
POMPILIU DUMITRESCU

PE BORDUL EPAVEI A FOST GĂSITĂ O CIUDATĂ AMFORĂ SFERICĂ, DE CULOARE GALBENĂ, CA ȘI GALIONUL DESCOPERIT MAI ÎNAINTE.

- SEAMĂNĂ CU ROMBURILE GĂSITE ÎN IRLANDA ȘI SCANDINAVIA... ÎN MEXIC...
- IAR INSCRIPȚIA CU CELE DIN SPANIA, INSULELE CANARE.
ATLASUL BERBER

DECI NORDUL EUROPEI, AMERICA CENTRALĂ, PENINSULA IBERICĂ, OCEANUL ATLANTIC, AFRICA DE NORD...
- DAR CE CIVILIZAȚIE PUTEA SĂ AIBĂ O ASEMENEA ÎNTINDERE. CU MII DE ANI ÎNAINTE DE SUMER.?..

(VA URMA)

CARE VREȚI, CARE PUTEȚI

De fapt, dacă stau și mă gîndesc, toți vreți și vă puteți juca. Numai că pentru niște copii ca voi, obișnuiți să «vînați» fiece secundă și dacă-i vorba de joacă doriți să vă veseliți cît mai bine, nu strică să vă sfătuim noi cum anume ar fi mai potrivit s-o faceți. Într-unul din numerele trecute v-am recomandat un joc de iarnă. Dar cum proverbul spune că nu se face primăvară cu o singură floare, ne grăbim să vă mai învățăm unul. Cît nu se ia zăpada. Iată-l:

CUCERIREA FANIONULUI

Aveți nevoie de o sfoară mai groasă, lungă de 6—9 m și înnodată la capete. Sfoara e prinsă de trei jucători la distanțe egale între ei, astfel încît să fie bine întinsă în forma unui triunghi. Jucătorii sînt așezați cu fața spre centrul acestui triunghi! În spatele fiecărui jucător, la 2 m distanță, se află înfipt în zăpadă cîte un steguleț. La un semnal, fiecare dintre cei trei jucători se întoarce cu fața spre steguleț și, trăgînd de sfoară, încearcă să prindă cu mîna liberă stegulețul. *Cîștigă cel care reușește să prindă stegulețul, după care jocul se reia. (Se poate juca și în patru).*

DAR

de prea multă joacă pe-afară se mai întîmplă uneori să vă înghețe... nasul și picioarele. Si parcă vă văd căutînd căldurica, dar părăsind cu părere de rău joaca de-afară. Totuși nu pricep de ce sînteți triști. Vă puteți juca foarte bine și-n sălile de gimnastică, ba și în alte încăperi - e adevărat, ceva mai mari, în care să vă puteți mișca fără pericol de lovire. Nu știți cum? Cel puțin în două feluri

UNDIȚA

Materialul folosit: o minge legată de capătul unei sfori de 3 m lungime. Jucătorii formează un cerc cu fața spre centrul cercului, la 1 m interval între ei. Un jucător în mijlocul cercului ține într-o mînă capătul liber al sforii și se învîrtește în jurul lui, trecînd mingea legată de sfoară pe sub picioarele jucătorilor de pe cerc. Aceștia, pentru a nu fi atinși de sfoară sau de minge, vor sări cît mai sus, cu picioarele întinse sau îndoite la piept.

Jucătorul atins schimbă locul cu cel din centru. Mingea trebuie învîrtită cît mai aproape de suprafața solului.

AL TREILEA FUGE

Jucătorii sînt așezați doi cîte doi, în cerc, ambii cu fața spre centrul cercului. Doi jucători aleargă unul după altul în jurul cercului, în exterior, înconjurîndu-l o dată sau de mai multe ori. Jucătorul fugărit se salvează cotind brusc spre interior și se oprește în fața primei perechi. Cel care a devenit «al treilea» (cel din cercul exterior) începe alergarea prin exterior în același sens, pentru a nu fi prins de urmăritor.

Rolurile se schimbă dacă cel fugărit este prins.

Pentru a păstra circumferința cercului, perechea nou formată va face un pas înapoi.

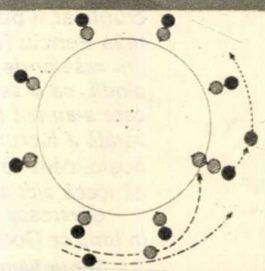

LA DOUĂ ZILE... UN CAMPION ȘI UN RECORD

Cîțiva dintre campionii anului trecut la patinaj. Printre ei: Huștiu Beatrice și Fazecaș Gheorghe...

Dacă cercetăm statisticile (încă nedefinitivate la ora la care scriem), aflăm că la copiii și juniorii mici s-au realizat în 1967 aproximativ 0,50 campioni și 0,50 recordmeni republicani pe... zi! De adunat, se-nțelege, nu putem aduna aceste zecimale de... campioni și recordmeni, că am obține același rezultat ca și atunci cînd am aduna o jumătate de pară cu o jumătate de măr, adică tot o jumătate de pară și o jumătate de măr. Dar ca să dăm cîteva exemple de campioni și recordmeni republicani răsăriți din rîndurile celor pînă la 16 ani, asta da, se poate:

Natație HOHOIU Mircea **(Reșița, juniori mici), dublu record republican — 100 și 200 m spate;** CERBEANU Georgeta, **juniori mici, record republican la 200 m (și locul II și IV la probele de delfin într-un concurs internațional desfășurat în Suedia).**

Tenis de cîmp: BRANEA Radu **(Cluj — 14 ani) campion republican absolut la individual compus și locul I la bară, sol și cal.** DORNEA Felicia **(Bacău — 14 ani), campioană republicană la individual compus și locul I la bîrnă și sol.**

Și tot așa am putea să-i remarcăm și pe cei din atletism, și pe cei de la tenis de masă, și pe cei de la patinaj... Ne oprim însă aici, dorind tuturor micilor sportivi și mai mari succese în 1968, în așa fel încît la sfîrșitul noului an să putem spune că au apărut cel puțin cîte un campion și cîte un recordmen pe zi, să nu ne mai încurcăm în zecimale cînd o fi să socotim din nou.

Pagină realizată de Ioana NIȚU asistent I.C.E.F.
Constantin DIACONU și Ilie TRAIAN

TABELA DE MARCAJ

Podium în finalul «Maratonului celor 16»

Vă mai amintiți?

Cu puțin timp în urmă începuse în Capitală competiția de handbal și tenis organizată de Consiliul orășenesc al pionierilor și Consiliul orășenesc pentru educație fizică și sport, la capătul căreia strălucea trofeul «Cupa 30 Decembrie». Și iată: cei mai harnici dintre participanți și-au și spulberat adversarii. Priviți numai, un scor de finală: Liceul 24 — Școala generală 109 (handbal fete) 25-4! La handbal băieți tot Liceul 24 cîștigă cu 23-18 în dauna Școlii generale nr. 53. La tenis, comentariile merg pe aceeași linie: raionul Nicolae Bălcescu cîștigă și la fete, și la băieți. Ba mai mult: la băieți o singură școală (nr. 114) a dat pe toți cei trei coechipieri victorioși: Walter, Mitruț, Mihai.

Noroc? Cum s-ar zice, norocul își caută și el cuib, și îl găsește acolo unde mai înainte a locuit «priceperea și dorința de-a învinge».

152 DE DIPLOME

Într-o duminică dimineața, cu vreo cîteva săptămîni în urmă, la Liceul «Gheorghe Șincai» din Capitală, 152 de pionieri și elevi de la Școlile generale din raionul Nicolae Bălcescu au primit fiecare cîte o diplomă de... campion. E vorba despre învingătorii din faza raională a Campionatului republican al școlilor generale organizat de către Ministerul Învățămîntului în colaborare cu Consiliul raional al pionierilor. Și-au mai fost și 32 de cupe, cîte una pentru fiecare echipă cîștigătoare. Și-au mai fost de față și Oaidă, și Cornel Nedelcu (ruibist), și Țucă Liviu (șahist) care i-au felicitat pe micii sportivi și le-au vorbit despre frumusețea și foloasele sportului.

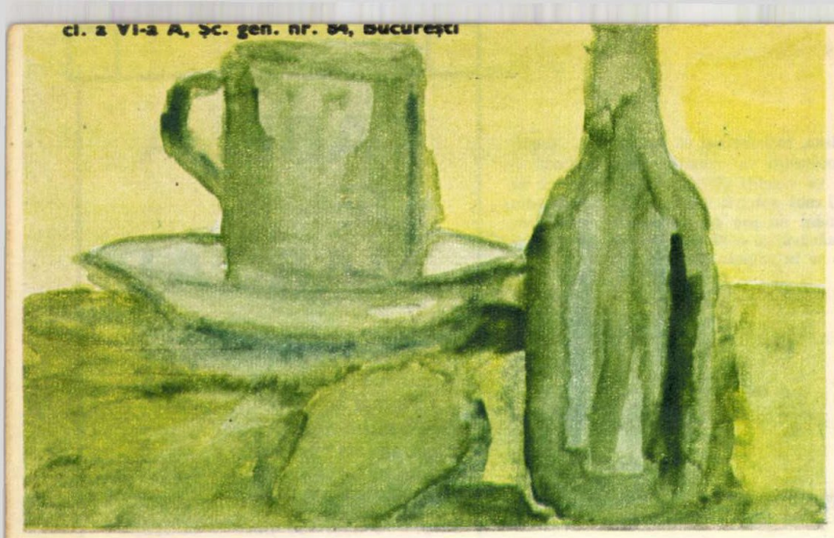

cl. a VI-a A, Şc. gen. nr. 84, Bucureşti

PENCIU AURELIA
cl. a VI-a A, Şc. gen. nr. 84, Bucureşti

UJVAROSY LÁSZLÓ cl. a VI a D,
Şc. gen. Singeorgiul de pădure

galeriile de artă
CUTEZĂTORII

NOI ŞI CULORILE

Cu toţii privim aceleaşi lucruri, dar nu le vedem cu toţii în acelaşi fel: pentru că de fapt nu privim numai cu ochii, ci şi cu puterea de înţelegere, cu firea şi mintea. Ceea ce simţim şi ceea ce ştim transfigurează lucrurile. Nici măcar aparatul de fotografiat nu-i nepăsător în faţa lor: le redă mai clar sau mai aburit, mai precis sau mai misterios, după lumină şi sensibilitatea diafragmei.

Iată în galeria noastră o temă de desen lucrată de mai mulţi elevi, asemănători prin vîrstă, prin ştiinţă şi plăcerea de a mînui culorile. Un ulcior, un blid, un fruct. Liliana Popa *(clasa a VI-a) a colorat totul cu acelaşi ton roşu, în diferite valori ale lui: mai palid, mai intens, mai luminos, mai întunecat. Ne dăm seama că ea a pictat de fapt nu atît modelele, cît mai ales culoarea roşie care ia formă de vas, de măr, de masă. Imaginaţia şi privirea s-au împletit strîns, făcîndu-ne să credem că lucrurile* ar fi putut fi *şi aşa, că există o împărăţie a culorii unde lucrurile* sînt *aşa. În schimb, la* Aurelia Penciu *(clasa a VI-a), aceleaşi obiecte trezesc amintirea merelor muşcate din plin şi a rotunjirii vaselor de lut. Lucrurile au relief, adîncime, imaginea descrie spaţiul real. Dar în toate s-a răspîndit, ca o sevă aromată, culoarea brun-aurie, imaginată poetic, ca o aureolă a acelui pămînt din care s-au ivit şi mărul şi ulciorul.* Gheorghe Cărăşel *(clasa a VI-a)vrea să descrie înfăţişarea adevărată a lucrurilor, dar îngăduie imaginaţiei să transpună culoarea într-o armonie de galben şi cenuşiu, ceea ce ne atrage atenţia că aceste obiecte nu sînt cele naturale, pe care le folosim zilnic, şi că joacă aici anume roluri într-o poveste a culorilor pe care a inventat-o el. omul.*

Ujvarossy Laszlo (clasa a VI a) redă lumina care scaldă lucrurile şi tulbură precizia conturelor. În timp ce Godra Éva (clasa a VI a) aminteşte mozaicul de mici forme colorate dintr-un caleidoscop.

Schimbăm aşadar între noi rodul privirilor noastre, aşa cum schimbăm frazele cînd stăm de vorbă: ca să ne cunoaştem mai bine, pe noi, între noi şi lucrurile dimprejur.

Anca ARGHIR

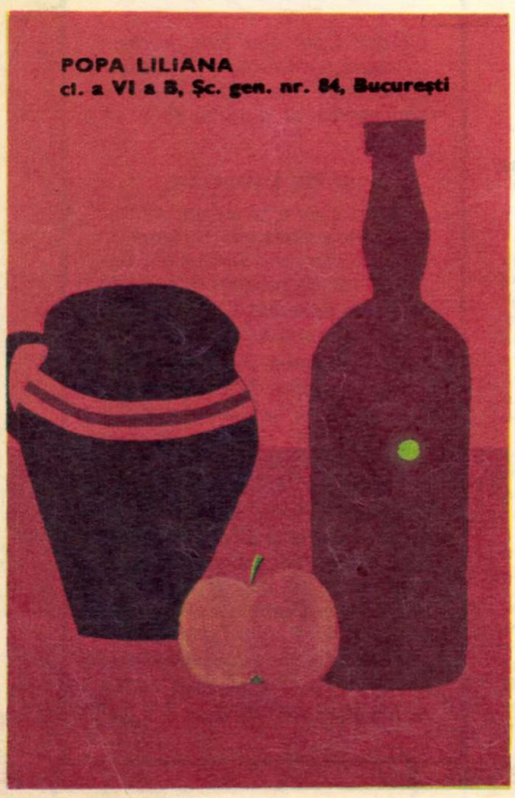

POPA LILIANA
cl. a VI a B, Şc. gen. nr. 84, Bucureşti

Godra Éva
cl. a VIa, Şc. gen. Boroşnelul-Mare,
Raion Tg. Secuiesc

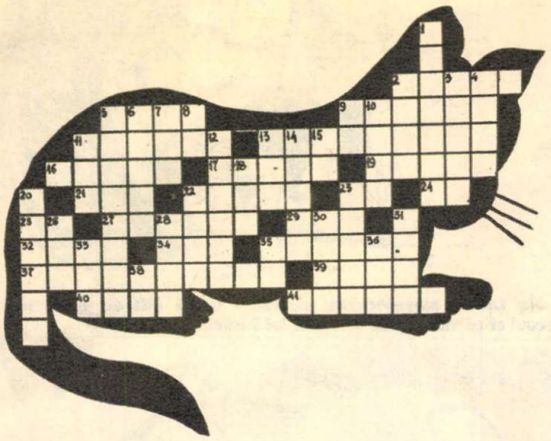

PISICA

ORIZONTAL. 2) Numele motanului prin Banat și Transilvania. 5) Echivalentul lui «zîc» pentru cățel. 9) Înteţește torsul pisicii și frigul de afară. 11) «Pisica ri:giiată nu prinde șoareci» (Anton Pann). 13) Pisici pentru... vînători. 16) Motanul din basmele lui Ispirescu. 17) Ghemul pentru orice pisică. 19) Manifestare de dragoste părintească. 21) Am în mînă. 22) «Pisica» de fier care servește la împiedicat căruța. 23) Coadă de pisică! 24) Beţe! 25) Subsemnatul 27) Cea mai mare pasăre (pl.). 29) A se cățăra. 32) Corabia argonauților. 34) Oraș mexican. 35) Are la spate un... «ochi de pisică». 37) Unealtă de tăiat ale cărei brațe se numesc «cotoi». 39) Trib patagonez emigrat în Țara de Foc. 40) Animale sălbatice înrudite cu pisica. 41) Măiestria de a... împăca șoarecii cu pisica.

VERTICAL 1) «Mîța blîndă zgîrie rău». 2) Pisica lui... Creangă. 3) Motan (fig.). 4) «Ceva» cu care s-a pălit pisica hoață (dintr-o zicală moldovenească). 5) Pui de pisici alintați. 6) Piatră parțială 7) «Au ghearе» (fig.). 8) Peleș! 9) Simbolul colombiului. 10) Angora sau siameză, vorbind de pisici. 11) Pentru gonit pisicile. 12) Ceea ce ar însemna «miau» cînd tragi pisica de coadă. 13) Servește la furat... mîța! (numai să nu-l prindă!). 14) «Cînd pisica nu-i... șoarecii joacă pe masă» spune altă zicală. 15) Notă muzicală. 18) «Înmulțit». 20) N-a pățit nimic. 22) Fapta pisicii prinsă la oala cu smîntînă. 23) În veșnică discordie cu pisica. 26) A dușmăni. 28) Eventual de invidie... (pl.) 30) Pas de pisică. 31) Estrada de «dans» pentru șoareci, cînd pisica face serenadă pe acoperiș. 33) Cînd nu mai poți scoate pisica de după cuptor. 35) Mustăți... de abia mijite! 36) Îi vestește pisicii «vizita» șoarecilor. 38) Da de unde!

Cuvinte rare: ORO, ONAS

Mihai PĂTRAȘCU

Maxime

— Foamea se uită la poarta omului muncitor și nu îndrăznește să intre.
ANTON PANN

— În fericirea obștii ne vom găsi fieșcare în parte și pe a sa.
DINICU GOLESCU

— Mintea în om ca steagul în mijlocul oștirii.
NEAGOE BASARAB

— Pierderea vremii bune este maica și sămînța vremii rele.
DIMITRIE CANTEMIR

BIVERB (8,5)

COPERTĂ LITERARĂ

DRUM ASCUNS

CASNI IM
ERAEMHA
TERSELI
ALLCUPE
RUAEDNU
ANACAOV
JEDARTA

Dacă veți porni de la una din literele ultimului rînd al acestui pătrat și veți parcurge un drum ascuns, dar în șir, la capătul lui veți afla numele unui mare poet român și primul vers al uneia dintre binecunoscutele sale poezii.

UMOR

O «perlă»

Printre elevi:

— Ni s-a spus la școală că Pămîntul se învîrteşte în jurul Soarelui.

— Și noaptea cînd nu există Soare ce face Pămîntul?

— Doarme.

Sinceritate

Tatăl, înainte de a pleca de acasă, l-a chemat pe Dănuț și i-a spus:

— Ascultă, Dănuțule, dacă vei fi cuminte cît timp voi lipsi de acasă, la înapoiere îți voi da 5 lei.

La întoarcere tatăl întrebă:

— Spune-mi, Dănuțule, adevărul, meriți să-ți dau 5 lei?

Și Dănuț:

— Ascultă, tăticule... Vorba multă, sărăcia omului. Dă-mi 1 leu și să lichidăm socotelile.

Vînătorul fricos (legendă indiană).

Un vînător care umbla după un leu a întrebat pe un tăietor de lemne dacă poate să-i arate urmele leului.

— Leul, spuse el ca să pară grozav, a răpit multe oi și a păgubit pe foarte mulți dintre prietenii mei. De aceea dacă-mi vei arăta urmele lui, voi omorî leul.

Atunci tăietorul de lemne îi spuse:

— Dacă vrei îți voi arăta și leul.

Vînătorul a înghețat de frică și a răspuns:

— Nu. Arată-mi numai urmele lui. N-am nevoie de leu.

Versuri amestecate

Marele maestru al pastelului, Vasile Alecsandri, a zugrăvit frumusețile și bucuriile iernii în cîteva cunoscute poezii. Noi am vrut să vă prezentăm aici cîte o strofă din două poezii, dar la tipar s-au amestecat cele 8 versuri, așa cum le puteți citi mai jos:

«Stelele par înghețate, cerul pare oțelit.
Caii scutură prin aer sunătoarele lor salbe,
În păduri trosnesc stejarii! E un ger cumplit!
Răpind sania ușoară care lasă urme albe.

Surugiul chiuiește; caii zboară ca doi zmei
Prin o pulbere de raze, prin un nour de scîntei.
Iar zăpada cristalină pe cîmpii strălucitoare
Pare-un lan de diamante ce scîrțîie sub picioare.»

Puteți voi oare să refaceți corect cele două strofe și să aflați care este titlul poeziilor din care face parte fiecare?

CIFRELE MAGICE

I	II	III	IV	V
1	2	4	8	16
3	3	5	9	17
5	6	6	10	18
7	7	7	11	19
9	10	12	12	20
11	11	13	13	21
13	14	14	14	22
15	15	15	15	23
17	18	20	24	24
19	19	21	25	25
21	22	22	26	26
23	23	23	27	27
25	26	28	28	28
27	27	29	29	29
29	30	30	30	30
31	31	31	31	31

Înscrieți pe o foaie de hîrtie cifrele de la 1 la *31* sub forma următoarelor *5* coloane.

Rugați apoi pe orice coleg să-și aleagă o cifră oarecare, în gînd, și asigurați-l că o veți ghici, cu condiția să vă spună în care coloane se găsește înscrisă.

Fiți sigur că nu veți da greș. Veți avea numai de adunat, tot în gînd, cifrele de pe primul rînd al coloanelor ce vă vor fi indicate.

De exemplu, dacă cineva a ales cifra *14*, vă va spune că numărul ales se găsește în coloanele II, III și IV. Veți aduna deci *2+4+8 = 14*. Alt exemplu: cifra *23*. Ea se găsește înscrisă în coloanele I, II, III și V, deci veți aduna *1+2+4+16=23*.

Claudiu VODĂ

VESTIMENTARĂ

Dezlegarea se face foarte simplu. În paranteză se indică prin cifre numărul de litere al fiecărui cuvînt ce formează proverbul, zicala, expresia etc. În ajutor mai vine și determinarea (indicația) din titlu.

COMOARA lui DROMICHETE

REZUMAT

Lisimah, regele macedonenilor, ispitit de bogățiile geților, pornește război împotriva lor. Vitejii geți răspund fără teamă acestor atacuri. Neliniștit, Lisimah strînge la sfat căpeteniile de oști, care-l sfătuiesc să continue lupta amintindu-i victoriile dobîndite de el — falnic rege — în alte părți ale pămîntului. Numai bătrînul și înțeleptul general Koriarhos îi atrage atenția asupra primejdiei.

Povestire de VASILE MĂNUCEANU

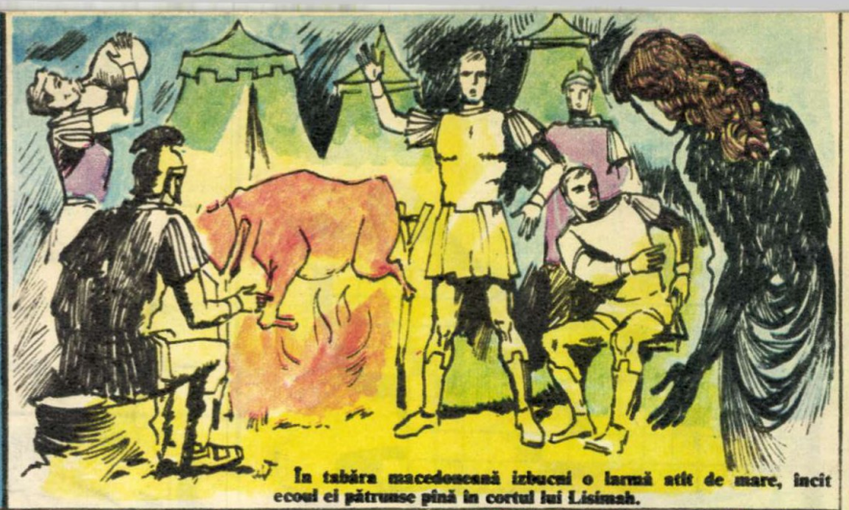

În tabăra macedoneană izbucni o larmă atît de mare, încît ecoul ei pătrunse pînă în cortul lui Lisimah.

— Cine îndrăznește să tulbure liniștea sfatului regesc? Să-mi fie înfățișat făptașul! tună Lisimah.

— Stăpîne, vinovată e femeia aceasta!
— O recunosc! strigă Agatocle. E Sicia, fiica lui Turgobal, unul dintre conducătorii geți. A venit să ne spioneze!

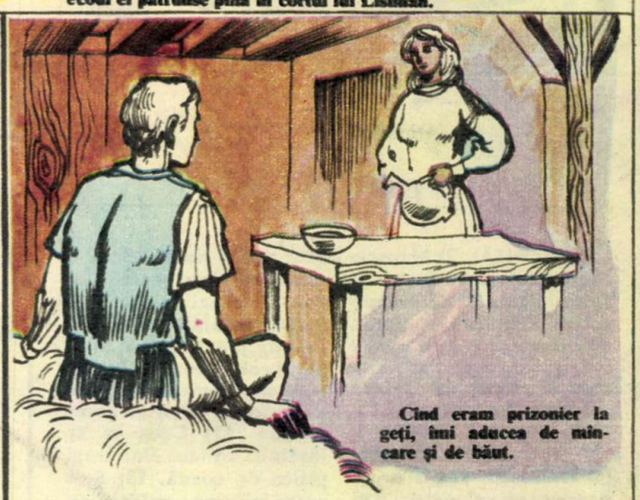

Cînd eram prizonier la geți, îmi aduceau de mîncare și de băut.

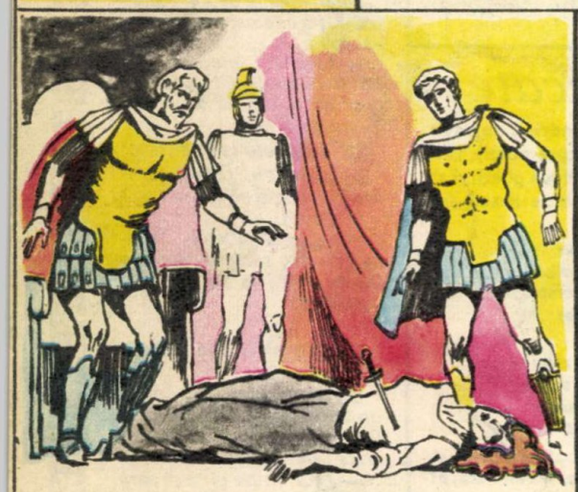

Înțelegînd că nu mai poate scăpa, viteaza Sicia smulse fără veste pumnalul unui macedonean și împlîntîndu-și-l în piept, se prăbuși moartă.

— Pentru prima oară a curs sînge în cortul lui Lisimah, rosti Koriarhos. Nu e semn bun...

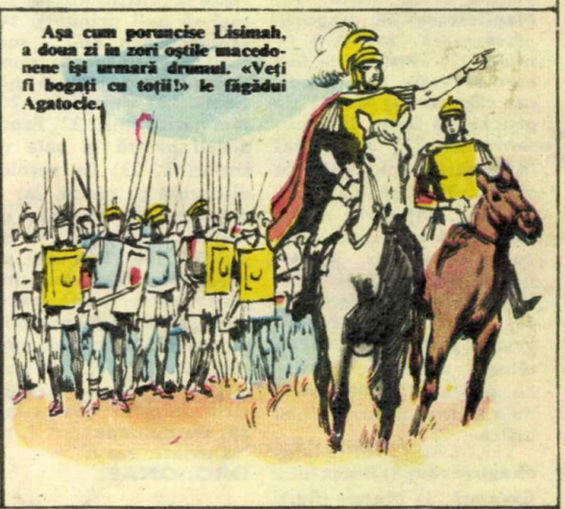

Așa cum poruncise Lisimah, a doua zi în zori oștile macedonene își urmară drumul. «Veți fi bogați cu toții!» le făgădui Agatocle.

În vremea aceasta, Turgobal își veghea fiica, al cărui trup neînsuflețit i-l aduseseră păstorii pe cărări tainice.

Uriașul Varex, cel care o iubise pe Sicia ca pe lumina ochilor, jură s-o răzbune cumplit.

(VA URMA)

«CUTEZĂTORII» REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
Redacția și administrația: București, Piața Scînteii 1, Telefon 17.60.10
Prezentarea grafică: ANCA ARGHIR; Tehnoredactarea: BARANY ROZALIA
TIPARUL EXECUTAT LA COMBINATUL POLIGRAFIC «CASA SCÎNTEII»

PREȚUL 1 LEU